

61 שהרי כבר קרבו נסכים במדבר, אלא לְהַמְעִינָה נְסִיכִים בְּמִקְוֵה קָמְנָה
62 הַכְּתוּב מְדַבֵּר. מבררת הבריייתא: אִתְּהּ אֹמֵר שְׁקֵרְבוּ נְסִיכִים בַּמְדַּבֵּר
63 והפסוק מטעין נסכים גם לְבִמְהָ קָמְנָה, אֲךָ אִזְּ אִינוּ כֵּן אֱלָא בֵּא
64 להטעין נסכים רק לְבִמְהָ גְדוּלָה, ומשמיענו הכתוב שלא קרבו נסכים
65 במדבר. משיבה הבריייתא: בְּשֵׁהוּא אֹמֵר אֵל אֲרִיץ מוֹשְׁבֵי תִיבְכִים,
66 הָרִי שֶׁבְכִמָּה הַנּוֹהֶגֶת בְּכָל מוֹשְׁבֹת הַכְּתוּב מְדַבֵּר, דהיינו במת יחיד
67 הנבנית בכל מקום, ולא במת ציבור שהיא במקום אחד.

68 מסיימת הגמרא: בְּשֵׁהמִצָּא לֹמֵר – כשתדקדק בדבריהם תמצא,
69 שְׁלִדְבְרֵי רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל הַדּוֹרֵשׁ אֵת הַפֶּרֶשׁה בַּבְּמָה גְדוּלָה, ודאי לֹא
70 קָרְבוּ נְסִיכִים בְּמְדַבֵּר, ועל כן הוצרכה התורה להשמיענו דין נסכים
71 בבמה גדולה, וְלִדְבְרֵי רַבִּי עֲקִיבָא הַדּוֹרֵשׁ אֵת הַפֶּרֶשׁה בַּבְּמַת יחיד
72 קָרְבוּ נְסִיכִים בְּמְדַבֵּר, וכמבואר לעיל.

73 שנינו במשנה: רַבִּי נְחֵמְיָה אֹמֵר, שְׁיָרִי תְדָם שֶׁל חֲטָאוֹת שֶׁהִקְרִיבֶנָּה
74 בְּחַוִּיץ, חֲיִיב. הגמרא מבארת כשיטת מי אמר רבי נחמיה את דינו:
75 אֹמֵר רַבִּי יוֹהָנָן, [תְּנָא] רַבִּי נְחֵמְיָה דִּין זֶה, בְּדְבְרֵי רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל
76 הָאֹמֵר לַעֲלִיל (בב) שִׁירִיִּים מְעַבְּבִין – שפיכת שיירי הדם מעכבת את
77 הכפרה, ועל כן חייבים עליה בחוץ כיון שהיא עבודה גמורה כוריקה.

78 מקשה הגמרא: מִיִּתְיָב, שנינו בבריייתא, רַבִּי נְחֵמְיָה אֹמֵר, שְׁיָרִי
79 תְדָם שֶׁהִקְרִיבֶנָּה בְּחַוִּיץ חֲיִיב. אֹמֵר לֹא רַבִּי עֲקִיבָא, וְהִלָּא שְׁיָרִי תְדָם
80 אינם מעיקר המצוה אלא שְׁיָרִי מְצוּהָ הֵם, ואינם מעכבים את
81 הכפרה, ושפיכתם אינה עבודה גמורה ומדוע חייב עליה בחוץ. אֹמֵר
82 לוֹ רַבִּי נְחֵמְיָה, אִיבְרִין וְפְדְרִין שֶׁבְקֶרְבָנוֹת יוֹכִיחוּ כְּדַבְרֵי, שְׁהֵן שְׁיָרִי
83 מְצוּהָ שהרי הקטרתם אינה מעכבת את הכפרה, וְמַכֵּל מְקוּם
84 הַמְקַרְבֵּן בְּחַוִּיץ חֲיִיב. אֹמֵר לֹא רַבִּי עֲקִיבָא, לֹא – אֵין לְהוֹכִיחַ כְּדַבְרֵיךְ

85 מאברים, שכן אִם אֲמַרְתָּ בְּאִיבְרִים וְפְדְרִים שְׁהֵן תְּחַלֵּת עֲבֹדָה ועל
86 כן המקטירים בחוץ חייב, וכי משום כך תאמר גם בְּשִׁירֵי תְדָם שְׁאִינֶן
87 תְּחַלֵּת עֲבֹדָה אלא סוף עבודת הדם שהמקריבים בחוץ חייב. ולפי זה
88 הגמרא מקשה, וְאִם אִיתָא – ואם אכן כדברי רבי יוחנן טעם רבי

89 נחמיה משום ששיריים מעכבים, מדוע השיב לרבי עקיבא מאברים,
90 לִימָא לִיָּה – יאמר לו, אתה מקשה עלי כיון שלשיתך שיירי הדם
91 אינם מעכבים, אֲךָ לְשִׁיתֵי הֵנִי נְמִי מְעַבְּבִי – אף שיירי הדם
92 מעכבים, ועל כן אני מחייב את המקריבים בחוץ, אלא ודאי אין טעמו
93 משום כך. מסיימת הגמרא: הַיְוִבְתָּא – אכן פירכא היא לרבי יוחנן.

94 דחיית קושיא זו: וְהַשְׁתָּא (ועכשיו) דְאֹמֵר רַב אֲדָא בְּרַ אֲהֵבָה,
95 מְחַלְקֵת הַתְּנַאיִם הָאֵם שִׁירִים מְעַבְּבִים הִיא דוּקָא בְּשִׁירִים
96 הַפְּנִימִים – בשיירי דם חטאות הפנימיות, אֲכַל בְּשִׁירִים הַחִיצוֹנִים
97 – בשיירי דם חטאות החיצונות. דְבָרֵי הַכֵּל לֹא מְעַבְּבִי, לפי זה ניתן
98 לדחות את הקושיא על רבי יוחנן, כִּי קָאָמֵר רַבִּי נְחֵמְיָה שֶׁהַמְקַרְבִּים

99 שיירי הדם בחוץ חייב, הוּא בְּשִׁירִים הַפְּנִימִים, וטעמו כרבי יוחנן
100 ששיריים אלו מעכבים, וְכִי תְנָא תְהִיא – והבריייתא שבה הקשה רבי
101 עקיבא לרבי נחמיה עוסקת בְּשִׁירִים הַחִיצוֹנִים, ועל כן לא השיב לו
102 רבי נחמיה ששיריים אלו מעכבים, כיון שהוא מודה בהם שאינם
103 מעכבים והמקריבים בחוץ פטור. (ומסיפה הגמרא: וְרַבִּי עֲקִיבָא לֹא

104 יָדַע מֵאִי קָאָמֵר [מה-כוונת דבריו] רַבִּי נְחֵמְיָה, הוּא – רבי עקיבא
105 סָבֵר, שְׂרַבִּי נְחֵמְיָה גַם בְּשִׁירִים חִיצוֹנִים אֹמֵר שֶׁהַמְקַרְבִּים בְּחוּץ
106 חֲיִיב, וְקָא מְהַדֵּר לִיָּה – ועל כן הקשה עליו מְשִׁירִים הַחִיצוֹנִים שהם
107 רק שיירי מצוה ואינם מעכבים. וְרַבִּי נְחֵמְיָה שַׁעֲנָה מֵאֲבָרִים וְלֹא
108 הָשִׁיב שְׁהוּא אֲכַן אֹמֵר אֵת דִּינוֹ רַק בְּשִׁירִים הַפְּנִימִים, לְדְבָרֵי דְרַבִּי

109 עֲקִיבָא קָאָמֵר – כסברתו של רבי עקיבא הוא ענה לו, כְּלוּמֵר, באמת
110 טעמי ששיריים מעכבים ואכן רק על שיריים הפנימיים חייבים בחוץ,
111 אֲךָ לְסַבְּרַתְךָ שִׁדְיִי נֹאמֵר גַּם בְּשִׁירִים חִיצוֹנִים ועל כן אתה מקשה
112 עלי שהם שיירי מצוה, זו אינה קושיא שהרי מצאנו באברים שהם
113 שיירי מצוה והמקריבים בחוץ חייב.

משנה

114 דיני השוחט והמעלה בחוץ מקרבן העוף: הַמּוֹלֵךְ אֵת הָעוֹף בְּפָנָיִם
115 וְהַעֲלָה אוֹתוֹ בְּחוּץ, חֲיִיב כֵּרַת כִּדִּין הַמַּעֲלָה קֹדְשִׁים בְּחוּץ. מְלַק עוֹף
116 בְּחוּץ וְהַעֲלָה בְּחוּץ, פְּטוּר עַל הַהַעֲלָאָה כִּיּוֹן שֶׁאֵין מְלִיקָה נוֹהֶגֶת
117 אלא בפנים, ועוף זה שנמלק בחוץ נעשה נבלה, וכן פטור על המליקה
118 כפי שדורשת הגמרא לעיל (דק).

1 וּבְקָרְבוּ נְסִיכִים בְּמְדַבֵּר פְּלִיגִי – ונחלקו אם במדבר קרבו נסכים עם
2 הקרבנות, ולפי זה נחלקו האם המנסך מים בחוץ חייב רק בנתקדשו
3 בכלי שרת, וכפי שיבואר. שנאמר בפרשת נסכים (במדבר טו א) כִּי תִבְאוּ
4 אֶל אֶרֶץ מוֹשְׁבֵי תִיבְכִים' וגו', ומשמע שהפרשה נאמרה רק לגבי ארץ
5 ישראל, ונחלקו התנאים במה היא עוסקת, לתנא קמא אף כשהיו
6 ישראל במדבר קרבו נסכים באהל מועד, ולפי זה הזכרת ביאת הארץ
7 באה ללמדנו שאף בבמה קטנה שהותרה לכל יחיד בשנות כיבוש
8 וחלוקת הארץ, טעון הקרבן נסכים, וכיון שבמת יחיד טעונה נסכים
9 אף שאין בה כלי שרת כמבואר להלן (ק,א), גם המקריב נסכים בחוץ
10 בלא כלי שרת חייב. אך לרבי אלעזר במדבר לא קרבו נסכים, ולפי
11 זה ביאת הארץ המוזכרת בפרשה באה ללמדנו דין נסכים במשכן
12 שילה ובבית המקדש, ולא בבמת יחיד, ונמצא שאין נסכים קרבים
13 בבמה קטנה ובלא כלי שרת, ועל כן המנסך בחוץ בלא כלי פטור,
14 וזהו שאמר רבי אלעזר 'אם מלאן לשם חג חייב/ דהיינו דווקא אם
15 מלאם בכלי שרת.

16 ביאור שלישי במחלוקתם: רַבִּינָא אֹמֵר, בֵּין לְתַנָּא קָמָא וּבֵין לְרַבִּי
17 אלעזר קרבו נסכים במדבר, ופרשת נסכים מלמדת שאף במה קטנה
18 טעונה נסכים ונמצא שיש נסכים הקרבים בלא קידוש כלי, אלא
19 שמצאנו רק לקלבי ניסוך היין, שהרי ניסוך המים הוא חובת ציבור
20 ונוהג רק בבמה גדולה שיש בה כלי שרת, וּבְלִמְדִין נִיְסוּף הַמִּים
21 מְנִיְסוּף תֵּינִן חִיּוּב חוּץ פְּלִיגִי, שלתנא קמא למדים ניסוך המים
22 מניסוך היין, והמנסך בחוץ מים שלא נתקדשו בכלי חייב כיון
23 שמצאנו ניסוך היין בבמה קטנה בלא קידוש כלי, אך לרבי אלעזר אין
24 למדים, ודווקא המנסך בחוץ יין בלא קידוש כלי חייב, אך המנסך מים
25 חייב רק אם מלאן לשם חג ונתקדשו בכלי שרת.

26 ברייתא שניה המביאה מחלוקת תנאים דומה גם לענין ניסוך היין:
27 תַּנּוּ רַבְנָה, הַמְּנַפֵּךְ שְׁלִשָּׁה לֹוגִין בְּחוּץ, חֲיִיב. רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי
28 שְׁמַעוֹן אֹמֵר, וְהוּא שֶׁקָּרְבָן שְׁלִשָּׁה לֹוגִין אֵלּוּ בְּכָלִי, אֲךָ לֹא קִידְשׁוּ
29 אינו חייב. מבררת הגמרא: מֵאִי בִּינְיָיָה – במה נחלקו תנא קמא ורבי
30 אלעזר. מבארת הגמרא: אֹמֵר רַב אֲדָא בְּרַבִּי יִצְחָק, לְכַל הַדְּעוּת
31 צִרִיךְ לְקַדֵּשׁ הַיַּיִן בְּכָלִי שֶׁרַת, וּבִירוּצֵי מִיּוֹדֵת אִיבָא בִּינְיָיָה –
32 ומחלוקתם היא האם הבירוצים, דהיינו מה שמעל מעל שפת
33 הכלי כשהוא מתמלא לגמרי, מתקדשים בקדושת הכלי, או שרק מה
34 שבתוך הכלי מתקדש. לתנא קמא הבירוצים קדושים, ולכן אם ניסך
35 בחוץ יין ששיעורו יחד עם הבירוצים שלשה לוגין, חייב, אך לרבי
36 אלעזר הבירוצים אינם קדושים ואינו חייב אלא אם מנסך שלשה
37 לוגין שנתקדשו בתוך הכלי, מלבד הבירוצים.

38 ביאור נוסף במחלוקתם: רַבָּא גְרִיָּה דְרַבָּה אֹמֵר, קָרְבוּ נְסִיכִים בְּמִקְוֵה
39 קטנה אִיבָא בִּינְיָיָה, וכמבואר לעיל, שלתנא קמא קרבו בה נסכים
40 בלא קידוש כלי ועל כן המנסך יין בחוץ חייב אף בלא כלי, ורבי
41 אלעזר סבר שלח קרבו בה נסכים, ואין נסכים בלא קידוש כלי, ועל
42 כן המנסך בחוץ אינו חייב אלא אם נתקדש היין בכלי.

43 מוסיפה הגמרא: וּבְפְלֹגְתָא דְהֵינִי תְנָא – תנא קמא ורבי אלעזר
44 נחלקו במחלוקתם של תנאים אלו, דְתַנָּא, בְּמַת יחיד אִינְה צְרִיבָה
45 נְסִיכִים, דְבָרֵי רַבִּי, וְחֲכָמִים אֹמְרִים מְעוֹנָה נְסִיכִים. תנא קמא סובר
46 כחכמים שיש נסכים בבמת יחיד ובלא קידוש כלי ועל כן המנסך
47 בחוץ בלא כלי חייב, ורבי אלעזר סובר כרבי שאין נסכים בבמת יחיד
48 ובלא קידוש כלי, ועל כן המנסך בחוץ בלא כלי פטור וכמבואר לעיל.

49 ממשיכה הגמרא: וְהֵינִי תְנָא – ומחלוקת רבי וחכמים היא בְּהֵינִי
50 תְנָא – כמחלוקת תנאים אלו, דְתַנָּא, נֹאמֵר בַּפֶּרֶשׁת נְסִיכִים (במדבר טו
51 א) כִּי תִבְאוּ אֶל אֶרֶץ מוֹשְׁבֵי תִיבְכִים' וגו', דורשת הבריייתא, לְהַמְעִינָה
52 נְסִיכִים בְּמִקְוֵה גְדוּלָה הַכְּתוּב מְדַבֵּר – הכתוב מלמדנו שלא קרבו
53 נסכים במדבר, ומשבאו לרבי נחמיהו בנסכים ארץ בבמה גדולה ולא

54 בבמת יחיד. מבררת הבריייתא: אִתְּהּ אֹמֵר שֶׁהַכְּתוּב עוֹסֵק בְּמִקְוֵה
55 גְדוּלָה, אִזְּ אִינוּ – שמא אינו כן, אלא קרבו נסכים במדבר והכתוב
56 מלמד שאפילו בְּמִקְוֵה חֲיִיבִים בְּנְסִיכִים. משיבה הבריייתא:
57 בְּשֵׁהוּא אֹמֵר בְּהַמְשַׁךְ הַפְּסוּק 'אֵל אֲרִיץ מוֹשְׁבֵי תִיבְכִים אֲשֶׁר אִנִּי נוֹתֵן
58 לְכֶם, הָרִי – משמע מלשון 'לכם', שֶׁבְכִמָּה הַנּוֹהֶגֶת לְכוּלְכֶם דהיינו
59 במת ציבור הַכְּתוּב מְדַבֵּר, דְבָרֵי רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל. אֲךָ רַבִּי עֲקִיבָא

60 אֹמֵר, מַה שֶׁנֹּאמֵר 'כִּי תִבְאוּ' בַּפֶּרֶשׁת נְסִיכִים, אִינוּ בַּבְּמָה גְדוּלָה

61 מן השוחט את העוף בפנים והעלה בחוץ שפטור כיון שאינו מתקבל
62 בפנים ואף אם עלה ירד.
63 ביאור אחר במחלוקתם: **רַבָּא אָמַר**, קַבְּלָה כְּכֹלִי הוּל אִיבָא בִּינֵיהוּ
64 – תנא קמא ורבי שמעון נחלקו בענין קבלת הדם בכלי חול, והיסרה
65 המשנה בלשון תנא קמא, **וְהָכִי קְאָמַר**, [וְכַן] הַמְקַבֵּל דָּם כְּכֹלִי הוּל
66 ולא בכלי שרת בפנים, והעלה בחוץ, פטור, כיון שנחשב הדם
67 כאילו נשפך לארץ ונפסל הקרבן, ותנא זה רבי יהודה הוא הסובר
68 לעיל (שם) שבנשפך הדם אין הקרבן מתקבל אפילו בדיעבד, ועל כן
69 אין חייבים עליו בחוץ. אך המקבל דם בכלי חול בחוץ והעלה בחוץ
70 חייב אם גם שחטו בחוץ. ועל כך רבי שמעון אומר, **כֹּל שְׁחִיבִין**
71 **עָלָיו בַּחוּץ כְּגוֹן הַמְקַבֵּל דָּם כְּכֹלִי חוּל**, חֲיִיבִין עַל בִּיּוּצָא בּוּ אִם קִיבֵל
72 בכלי חול בפנים והעלו בחוץ, כיון שלשיתו (שם) אף בנשפך הדם
73 הקרבן מתקבל בדיעבד, חוץ מן השוחט עוף בפנים והעלו בחוץ
74 שפטור כיון שאינו מתקבל בפנים כלל, וכמבואר לשיטת זעירי.

75 ביאור שלישי במחלוקתם: לעיל הקשינו שלא יתכן שרבי שמעון
76 מחייב את המולק ומעלה בחוץ, כיון שהיה לו לומר 'כל שחייבים
77 עליו בפנים'. אך עתה הגמרא חוזרת בה ומסיקה, **וְהַשְׁתָּא** [–ועכשיו]
78 **דְּתַנֵּי אַבְוּהַ דְּשִׁמּוּאָל בַּר רַב יִצְחָק**, הַמּוֹלֵק עוֹף בַּפְּנִים וְהֵעִלוֹ בַּחוּץ
79 חֲיִיב, מִלֵּק בַּחוּץ וְהֵעִלָה בַּחוּץ פְּטוּר, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן מִיְחִיב אֶף
80 במלך והעלה בחוץ, לפי זה אפשר לומר שרבי שמעון חתם קאי –
81 לדין זה מכוננים דבריו במשנה, ותני – ותגרוס דבריו כך, **כֹּל**
82 **שְׁחִיבִין עָלָיו בַּפְּנִים וְהֵעִלָה בַּחוּץ כְּגוֹן הַמּוֹלֵק בַּפְּנִים הֵעִלָה בַּחוּץ**,
83 **חֲיִיבִין עָלָיו אִם מֶלֶךְ הֵעִלָה בַּחוּץ**.

משנה

84 ביאור האופן שבו חייבים על זריקת דם בחוץ: **הַטָּאת שֶׁקִּבֵּל דָּמָה**
85 **כְּבוֹם** – בכלי שרת אָהֳרַי, נִתֵּן [–זרק] מן הדם בחוץ – מחוץ לעזרה,
86 **וְחִזְרָה וְנָתַן מִן הַדָּם בַּפְּנִים**, או שנתן תחילה מן הדם בפנים וחזר ונתן
87 ממנו בחוץ, בשני האופנים חייב על הזריקה בחוץ, משום שפולו –
88 שכל הדם הנמצא בכוס ראוי להבאה בפנים.
89 חטאת שקבל דמה בשתי כוסות, נתן משניהם בפנים פטור, שלא
90 עבר עבירה. נתן משניהם בחוץ בשוגג חייב חטאת אחת על שתיהן,
91 ובתנאי ששתי הזריקות היו בהעלם אחד, כלומר שלא נודע לו
92 בינתיים שאסור לזרוק דם בחוץ. אך אם נודע לו בינתיים שאסור
93 לזרוק דם בחוץ, ושוב חזרה ונעלמה ממנו ההלכה, חייב שתי חטאות.
94 נתן מכוס אחת בפנים ומכוס אחרת נתן אחר כך בחוץ, כיון שלאחר
95 הזריקה בפנים נעשה הדם שבכוס השנייה דחוי, ושוב אינו לכא
96 בפנים, לכן פטור על הנתניה ממנו בחוץ.
97 נתן מכוס אחר בחוץ ומכוס אחר נתן בפנים, חייב על התיצון – על
98 הזריקה בחוץ, כיון שבשעת הזריקה בחוץ היה הדם ראוי לזריקה
99 בפנים. והפנימי מכפר, כלומר זריקת הדם מהכוס האחת בחוץ לא
100 פסלה את הדם שבכוס השנייה, ולכן זריקת הדם מהכוס השניה בפנים
101 הועילה להכשיר את קרבן החטאת, ובעליה התכפר בה.

102 למה הךר דומה, למפריש הטאתו ואברה, והפריש אחרת
103 תחתיה ואחר כך נמצאת הראשונה, תהי שתייה עומדות לפניו,
104 ורשאי להקריב איזו שירצה. שחט שתייה בפנים פטור שהרי לא
105 עשה כל עבירה. שחט שתייה בחוץ חייב, כיון שבשעת שחיטת כל
106 אחת מהן היתה ראויה להקרבה בפנים.
107 שחט אהת בפנים ואחר כך שחט אהת בחוץ פטור, כיון שבשחיטת
108 האחת בפנים נעשתה השניה חטאת שכיפרו בעליה באחרת שדינה
109 למיתה, ואינה ראויה עוד להקרבה, לכן פטור על שחיטתה בחוץ. שחט
110 אהת בחוץ ואחת בפנים, חייב על התיצונה כיון שבשעת השחיטה
111 היתה ראויה להקרבה בפנים, אולם אין זה פוסל את החטאת השניה,
112 ולכן הפנימית – שחיטת החטאת השניה בפנים מכפרת לבעליה.
113 שחט את שתי החטאות בפנים, ונתן את דם הראשונה כדן, כָּשֶׁם
114 שְׁדָמָה הוּמָר אֵת בְּשָׂרָה, כִּד הוּא פּוֹטֵרֵת אֵת בְּשָׂרָה חֲבִירָתָה – כשם
115 שזריקת דמה הוציאה את בשר עצמה מבעולה, שאם רן נהנה
116 מהבשר לא מעל, כך פעלה על חברתה, מנעשתה השניה חטאת
117 שהתכפרו בעליה באחרת שדינה למיתה, ואף שאסור ליהנות ממנה
118 מכל מקום הנהנה לא מעל.

1 השוחט את העוף בפנים והעלה בחוץ, פטור כיון שפסלו לקרבן
2 בשחיטה זו, שהרי דינו בפנים במליקה, וכל שאינו מתקבל בפנים אין
3 חייבים עליו בחוץ.
4 שחט עוף בחוץ והעלה בחוץ, חייב על השחיטה ועל ההעלאה,
5 כדרשת הגמרא לעיל (ק).
6 מסכמת המשנה: נמצא שכך הוא הכלל, הךר הכשירו של עוף
7 בפנים והיינו מליקה, היא פטורו בחוץ שהמולק בחוץ פטור, והךר
8 הכשירו מבחוץ והיינו שחיטה שחייב עליה בחוץ, היא דרך פטורו
9 בפנים, שאם שחט בפנים והעלה בחוץ פטור, וכאמור לעיל. אך רבי
10 שמעון אומר, כל שחייבין עליו בחוץ אם כל עבודתו נעשית בחוץ,
11 חייבין על ביוצא בו [–הדומה לו] בפנים שהעלה בחוץ – שהתחיל
12 עבודתו בפנים והעלהו בחוץ, חוץ מן השוחט בפנים ומעלה בחוץ
13 שפטור, אף שהשוחט בחוץ ומעלה בחוץ חייב. והגמרא להלן תפרש
14 כוונת רבי שמעון.

גמרא

15 שנינו במשנה, דרך הכשירו של עוף בחוץ והיינו שחיטה, היא פטורו
16 בפנים, שהשוחט בפנים ומעלה בחוץ פטור. מקשה הגמרא: **הֲאִי**
17 **הַכְּשִׁירוֹ** – לשון 'הכשר' לגבי שחיטה בחוץ היא מוקשית, שהרי עוף
18 קדשים אין לו הכשר בשחיטה, והשוחט בחוץ באיסור חייב הוא
19 ולא הכשרו. משיבה הגמרא: **תְּנִי חִיּוּבוֹ** – אכן יש לשנות 'חייבו'.
20 שנינו במשנה: **רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר** [וכו'], כל שחייבים עליו בחוץ,
21 חייבים על כיוצא בו בפנים שהעלה בחוץ, חוץ מן השוחט בפנים
22 ומעלה בחוץ, ומשמע שבא לחלוק על תנא קמא. מבררת הגמרא:
23 **אֲהֵיבָא קָאִי** – על איזה דין בא לחלוק, **אֵילִימָא אַרִישָׁא קָאִי** – אם
24 כוונתו לרישא שנאמר בה המולק עוף בפנים והעלה בחוץ חייב,
25 מִלֵּק בַּחוּץ וְהֵעִלָה בַּחוּץ פְּטוּר, וְאָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן לְתַנָּא קָמָא,
26 **כִּי הֵיבִי דְפְּנִים מִיְחִיבִים** – כשם שהמולק בפנים ומעלה בחוץ חייב,
27 כך המולק ומעלה בחוץ נמי מייחייב – אף הוא יהיה חייב על
28 ההעלאה, אם כן קשה, **הֲאִי** – לשון זו של רבי שמעון 'כל שחייבין
29 עָלָיו בַּחוּץ' אינה מובנת, שהרי 'כל שחייבין עָלָיו בַּפְּנִים' מִיִּפְעִי לִיה
30 – היה לו לומר, כיון שבא לרבות שכשם שחייבים על הקטרת עוף
31 שנמלק בפנים כך חייבים כשנמלק בחוץ. ואלא אם נפרש את רבי
32 שמעון כך, **כִּי הֵיבִי** [–כשם] דהמולק בחוץ לא מייחייב על העלאתו
33 בחוץ, כך המולק בפנים ומעלה בחוץ נמי לא ליחייב, אם כך קשה.
34 **הֲאִי** – בדן זה 'כל שאין חייבין עָלָיו בַּחוּץ' מִיִּפְעִי לִיה לומר, שהרי
35 בא ללמדנו שכשם שאינו חייב על העלאת עוף שנמלק בחוץ, כך
36 אינו חייב אם נמלק בחוץ.
37 מוסיפה הגמרא לברר: ואלא אם רבי שמעון אסיפא קאי – בא
38 לחלוק על הסיפא, והיינו השוחט עוף בפנים והעלה בחוץ פטור,
39 שחט בחוץ והעלה בחוץ חייב, ועל כך אמר ליה רבי שמעון, **כִּי**
40 **הֵיבִי** [–כשם] דהשוחט בפנים ומעלה בחוץ לא מייחייב על
41 ההעלאה, כך השוחט ומעלהו בחוץ נמי לא מייחייב על ההעלאה,
42 גם על כך קשה, **הֲאִי** – בדן זה, 'כל שאין חייבין בפנים' מִיִּפְעִי לִיה
43 לומר, שהרי בא ללמדנו שכשם שהשוחט בפנים ומעלהו בחוץ אינו
44 חייב כך כששחט והעלה בחוץ אינו חייב. ואלא אם כוונת רבי שמעון
45 כך, **כִּי הֵיבִי דְבַחוּץ מִיְחִיבִים** – כשם שהשוחט ומעלה בחוץ חייב על
46 שניהם, כך השוחט בפנים ומעלה בחוץ נמי מייחייב על ההעלאה,
47 לא יתכן לומר כך, דהא קתני בסוף דבריו רבי שמעון 'חוץ מן השוחט
48 בפנים והעלה בחוץ' שפטור, ואם כן קשה במה נחלקו.
49 ביאור מחלוקת רבי שמעון ותנא קמא: **אָמַר זְעִירִי**, שְׁחִימַת פְּהֵמָה
50 בְּלִילָה אִיבָא בִּינֵיהוּ – מחלוקתם היא בענין השוחט בהמה בלילה,
51 והיסרה המשנה מלשון תנא קמא, **וְהָכִי קְאָמַר**, [וְכַן] הַשְׁחִימַת פְּהֵמָה
52 בַּפְּנִים בְּלִילָה וְהֵעִלָה בַּחוּץ, פְּטוּר, כיון ששחיטה בלילה פוסלת,
53 ותנא זה רבי יהודה הוא הסובר לעיל (ה). שאין היא מתקבלת בפנים
54 אפילו בדיעבד, ועל כן אין חייבים עליה בחוץ. אך שחט בחוץ
55 בְּלִילָה וְהֵעִלָה בַּחוּץ, חייב על השחיטה כיון שלגבי שחיטת חוץ אין
56 הבדל בין לילה ליום, וכן חייב על ההעלאה. ועל כך רבי שמעון
57 אומר, **כֹּל שְׁחִיבִין עָלָיו בַּחוּץ כְּגוֹן הַשְׁחִימַת בְּלִילָה בַּחוּץ**, חֲיִיבִין עַל
58 **בִּיּוּצָא בּוּ אִם שָׁחַט בְּלִילָה בַּפְּנִים וְהֵעִלָה בַּחוּץ**, כיון שלשיתו לעיל
59 (שם) בהמה שנשחטה בלילה אם עלתה למזבח בדיעבד לא תרד, חוץ